

og Ord og Ansigtsudtryk røbede den uformindskede Lidenskabskab, hvormed han stadig tilbad sin Hustru, og hvis Fryghed kunde gøre et helt uhyggeligt Indtryk paa dem, der kendte den lille hensvindende Rest af et Menneskeliv, som kaldtes Fru Aggerbølle.

„Min stakkels Kone er i denne Tid frygtelig medtaget!“ vedblev han, idet han opgav længer at kæmpe mod sin Sindsbevægelse. „De veed, hun lider af disse skrækkelige Syner, disse Hallucinationer, saasnart hun er alene. De kan tro, det er forfærdeligt for mig at tænke paa! Forleden Aften, da jeg kom hjem fra et Sygebesøg . . . det var bleven noget sent, troer jeg . . . saa jeg allerede paa Afstand, at der var tændt Lys inde i Sovekammeret. Jeg forstod, at der maatte være noget ivejen, og da jeg kommer derind — aa, jeg vil aldrig glemme det Syn! — finder jeg min lille Kone siddende oprejst i Sengen, hvid som et Lagen og rystende over hele Legemet som i Dødskrampe. Jeg styrter hen til hende og tager hende i mine Arme; men hun kunde i Begyndelsen slet ikke tale. Min elskede Sophie, raabte jeg — hvad er der sket? Hvad er der sket? Endelig fik hun Kræfter til at fortælle mig, at hun havde hørt nogen pusle udenfor omkring Huset og set skrækkelige Ansigter paa Ruderne, og at man havde raabt ind til hende, at man vilde trænge ind og dræbe hendes Børn . . . lutter Feberfantasier naturligvis, men alligevel saa forskrækkeligt, saa forfærdeligt at være Vidne til!“

Han formaaede ikke længer at beherske sig. Taarestrømme stod ham ud af Øjnene, og han bøjede sig frem og lagde Hovedet i sin Haand.

„Men bedste Hr. Aggerbølle,“ udbrød samtidigt Hr. og Fru Villing med oprigtig Medfølelse. Og idet Villing opmuntrende klappede ham paa Knæet fortsatte han: „Vær dog ikke saa utrøstelig, kære Ven! De skal se, Sommervarmen vil nok hjælpe Deres kære Hustru. Naar